

Auteur: Martin Derksen – projectleider dijkversterking

In combinatie met het werk Emmanuelpolder werd het versterken van de glooiingsconstructie ter plaatse van de Sint Pieterspolder, Nieuw Olzendepolder tussen dp 1316 en dp 1348 door FL Liebrechts BV. uitgevoerd.

Vooraf was bekend, via vooronderzoek, dat na het verwijderen van de bestaande bekleding er een slappe ondergrond tevoorschijn zou komen. Ook op de naastgelegen Karelsolder had men deze vervelende constatering enkele jaren eerder gedaan. Binnen het contract diende om deze reden een groot gedeelte van deze laag vervangen te worden door een sterke fundering van, bijvoorbeeld hoogovenslakken.

De werkwijze uit het bestek had enkele nadelen. Ten eerste kende het uitkomende materiaal een moeilijke afzetmarkt. Het was niet echt mooi en eenduidig materiaal. Er zat altijd wel een stukje puin in of concentraties van zand. Ten tweede was de logistieke operatie van afvoer van uitkomende grond en aanvoer van nieuw funderingsmateriaal enorm. Indicatief zou het hier gaan om afvoer van circa 25.000 kuub materiaal en aanvoer van ongeveer 50.000 ton hoogovenslakken. Deze logistieke operatie zou nadrukkelijk als rode draad gaan gelden in het geheel aan werkzaamheden. Een derde nadeel van deze werkwijze was dat de ondergrond onder de toekomstige grondverbetering mogelijk nog niet draagkrachtig genoeg was om de zware constructie eronder te dragen. Dat hield in dat er mogelijk, op delen, een diepere grondverbetering uitgevoerd diende te worden. Waar deze onzekerheid uiteindelijk in zou uitmonden was verre van bekend. Genoeg redenen om eens nadrukkelijk over de werkwijze te gaan nadenken.

In de voorbereiding van het werk, in februari 2015, trof ons plotseling het “Eureka-momentje”. Ik was als projectleider van de Molenpolder, toevallig ook een dijkvak in Yerseke, betrokken bij de pilot die Zeeweringen uitgevoerd had in 2010. Destijds was een proefvak van circa 500 vierkante meter met gestabiliseerde fundering uitgevoerd. Vervolgens werden op deze fundering de nieuwe blokken geplaatst. Resultaten waren naar behoren, echter aan de praktische uitvoering diende nog wel geschaafd te worden. Na deze pilot paste Zeeweringen deze werkzaamheid nooit meer toe.

Ons “Eureka-momentje” werd vervolgens voorgelegd aan Zeeweringen. Hier werd het basisidee goed ontvangen. Het bestond uit het idee om, conform de pilot van 2010, het aanwezige materiaal te stabiliseren met cement. Samen met Christian Moeiliker, Yvo Provoost en onderaannemer Maarten Maas heb ik de technische en contractuele aspecten van deze werkwijze verder uitgewerkt. In dit proces hebben we als aannemer op een zeer constructieve manier met Zeeweringen samengewerkt om het gewenste resultaat te krijgen.

Het resultaat was een nieuw soort waterremmende laag. Stevig genoeg om als fundering te dienen en meer dan voldoende afsluitend om waterremmend te kunnen zijn. Met de nodige praktische aanpassingen is de stabilisatie onderdeel geworden van de “trein” die dit dijkvak van west naar oost verbeterde.

Alle nadelen die vooraf benoemd waren, werden door deze werkwijze teniet gedaan en er werd een enorme CO2 besparing gerealiseerd. Op de vraag of er dan geen enkel nadeel aan deze werkwijze zit? Nou goed, eentje dan. Dat is het feit dat we deze unieke werkmethode te laat hebben ontwikkeld. In het laatste jaar dat Zeeweringen zijn dijkversterkingen uitvoerde! Jammer, misschien zijn dit gemiste kansen. Als aannemer kijken we in ieder geval terug op een leuk en innovatief project.